

[Svend Haugaard.]

jordlove og det, de ikke formår, ikke er særlig hvide, men temmelig brogede. På den baggrund synes jeg, det er tiltalende, at mindretalsudtalelsen er meget behersket i sin bedømmelse. Jeg mener også, det er forståeligt, for mindretallet har jo haft repræsentation i det udvalg, der arbejdede med jordlovene, og ved, at vi dér punkt for punkt tog spørgsmålene op, vejede dem og vurderede dem og fandt frem til det, som vi mente var den rigtige løsning. Jeg må forstå mindretalsudtalelsens beherskede tone sådan, at man heller ikke i dette mindretal er enig i, men måske tværtimod vil være med til at fordømme det oplæg, der er kommet fra juristerne, og som jeg før sagde findes i denne hvidbog.

Men selv om det er beherskede betænkkeligheder, der findes i mindretalsbetænkningen med hensyn til jordspørgsmålet, er der dog nogle fejltagelser eller måske snarere fejlvurderinger, som jeg mener skal kommenteres. Fra afsnittet „EF og dansk jordpolitik“ citerer jeg følgende:

„I sommerhusområderne vil der på samme måde i tilfælde af medlemskab blive åbnet op for erhvervs-mæssig erhvervelse af jord og sommerhuse.“

Det er korrekt, at der kan optræde mellemhandlere, også fra andre lande; men risikoen for, at de derigennem skal blive jordejere, er minimal. De har nemlig ikke uden ganske særlig tilladelse ret til at udleje disse arealer, og de har naturligvis heller ikke ret til at sælge uden i henhold til 1959-loven. Det vil sige, at når de ikke kan få en forrentning af deres investerede kapital, vil det være en meget dårlig spekulation, om de investerer ad den vej.

Der peges endvidere i mindretalsudtalelsen på, at Romtraktatens målsætning er, at også landbruget skal underkastes fri etableringsret. Det er da rigtigt, at det har været drøftet i forskellige EF-organer, men selve Romtraktatens målsætning skal man da vist fortolke ret frit for at finde det. Men det må tilføjes, at flere af EF-landene har meget restriktive bestemmelser, betydelig strengere end de danske, og det er bestemmelser, som de pågældende lande ikke har i sinde at give afkald på. Det bør også tilføjes, at hvis det usandsynlige skulle ske, at man gav afkald på disse restriktioner, kan det kun

blive til fællesbestemmelser på betingelse af, at Danmark også går med til det. Endelig må det tilføjes, at hvis vi går med til noget sådant, har vi stadig væk tilbage, at vi kan indføre et egnethedskriterium for alle, der ønsker at overtage en landbrugsejendom.

Herved kunne vi måske også modvirke den i mindretalsudtalelsen spåede stærke prisstigning af jordværdierne på grund af stigende landbrugspriser. Det har i øvrigt ikke hidtil været forrentningsprocenten, der har sat priserne op. Det er snarere de meget store byopkøb. Det er da klart, at hvis der bliver bedre priser på landbrugsvarerne, kan det bevirke, at flere ønsker at blive ved landbruget, og det kan give en større efterspørgsel efter landbrug, der igen kan føre til en større pris for disse landbrug. Modsat vil det sige, at hvis man skulle ønske at holde denne pris nede, måtte man ønske et fattigt landbrug, og det turde dog være en meningsløs måde at føre det frem på. Der findes andre veje til at gennemføre det, man ønsker på dette område.

Det påstås også af mindretallet, at man ikke personale-mæssigt vil være i stand til at kontrollere, at jordlovene bliver fulgt. Ja, i dag er det sådan, at man skal have tilladelse, hvis man som udlænding ønsker at købe bolig til helårsbeboelse og købe virksomhed, men man giver det mig bekendt altid først efter en undersøgelse, som dog tager en vis tid og kræver en vis administration. I fremtiden vil man som bekendt ikke skulle foretage denne undersøgelse, og det kræver altså mindre administration.

Med hensyn til sommerhuse gælder fremdeles 1959-loven, som den har været gældende hidtil. Man kan selvfølgelig postulere, at der vil komme et langt større pres på ansøgningerne om tilladelser til at købe sommerhuse og derfor en større administration. Det er ikke særlig sandsynligt, at det vil ske, men selv om det sker, er det dog en meget begrænset administration, der bliver tale om.

Endelig med hensyn til landbrugserhvervelse kræves der 2 års praktisk landbrugsarbejde her i landet, for at man kan overtage et landbrug, og det skulle da ikke være så forfærdelig vanskeligt administrativt for kommunekontorerne at finde ud af, om dette kriterium er opfyldt.

Jeg vil derfor sige, at hvis man ikke fra mindretallets side har andet at indvende